XII. / prosinec 2012
NEWSLETTER
vydavatelství
SUPRAPHON a.s.
www.supraphon.cz

na doslech

MICHAL HORÁČEK TRIBUTE

25 příběhů v písních s texty Michala Horáčka

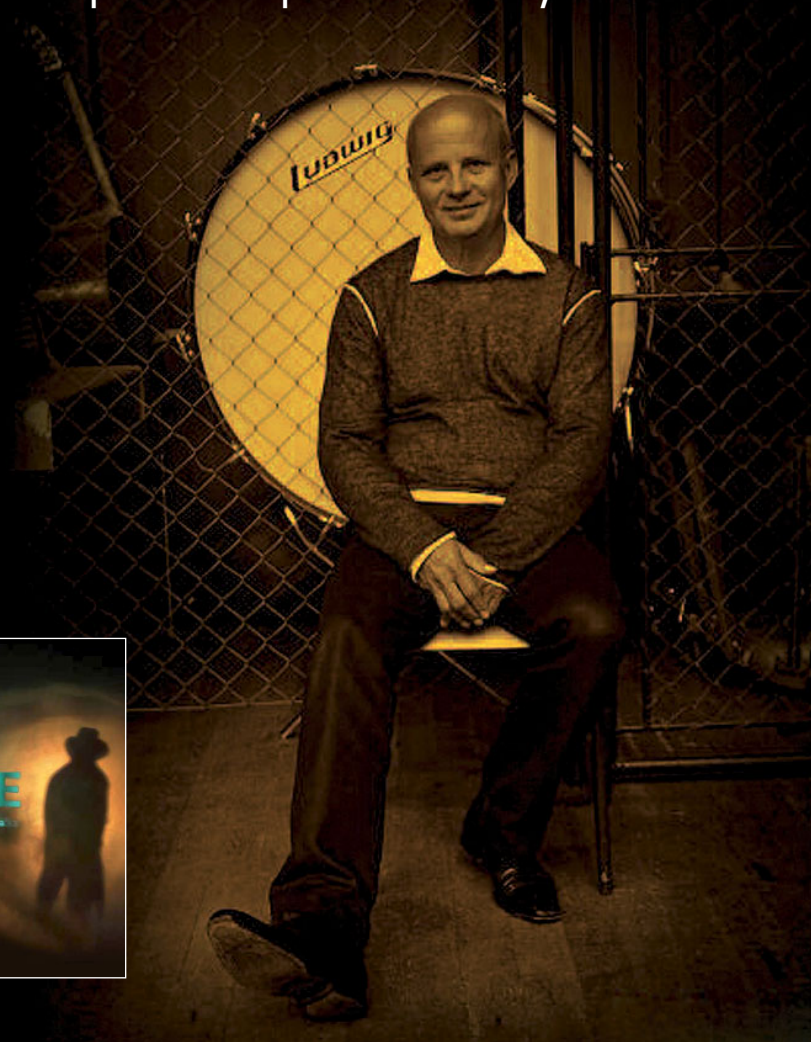

Foto © 4U

SU 6096-2

Supraphon v těchto adventních dnech vydává záznam ze dvou narozeninových koncertů textaře Michala Horáčka v pražské Státní opeře. Písně s jeho texty tam zazpívali například Lucie Bílá, Jana Kirschner, Aneta Langerová, Lenka Nová, Lucia Šoralová, Vojta Dyk, Michael Kocáb, Matěj Ruppert, Richard Müller nebo František Segrado.
S doprovázejícím velkým orchestrem si zahráli také instrumentální sólisté Ondřej Brzobohatý, František Kop, Petr Malásek nebo Michal Pavlíček. Celkem 25 písní, výpravný digipakový obal, fotografický booklet.

Záznam tohoto exkluzívního koncertu odvysílá Česká televize 22.12. na ČT1 v 17:30 hodin.

Petr Hapka a Michal Horáček

Foto © Martin Kubica

JITKA MOLAVCOVÁ O ŠŤASTNÉ SPOLUPRÁCI S JIŘÍM SUCHÝM

Po úspěšném jedenácti CD boxu „Jiří Suchý & Jiří Šlitr – Semafor, léta šedesátá přichází Supraphon s pokračováním, dvanáctidiskovým kompletem Jiří Suchý & Comp., léta sedmdesátá a osmdesátá. Komplet zachycuje období, ve kterém už v Semaforu zářila herečka a zpěvačka Jitka Molavcová. Už spoustu let tvoří spolu s Jiřím Suchým populární dvojici, ostatně zmíněná kompilace to jenom potvrzuje.

Po slavnostním křtu nového semaforského setu jsme požádali Jitku Molavcovou o rozhovor. Jitka ve své divadelní šatně naplnila vodou vázu – Cenu Thálie (kterou obdržela za roli Dolly Levitové ve hře Hello Dolly v Hudebním divadle v Karlíně), dala do ní kytku, kterou právě dostala na semaforském jevišti a se slovy „alespoň má ta váza užitek“ spustila povídání o své letité spolupráci s Jiřím Suchým.

Občas se člověk dočte, že jste vlastně nahradila v Semaforu Jiřího Šlitra…

Tak to není a nikdy jsem to takhle nebrala. Suchý – Šlitr to je značka, která prochází staletími a bude procházet dál, i v dobách, kdy už tady nebudeme. Jiří Šlitr byl autor, moje osudová cesta po boku Jiřího Suchého je v interpretaci. Jiří Suchý mi uvěřil coby herečce, já jsem uvěřila jemu jako autorovi. Tak se stalo, že spolu už dvaačtyřicet let kráčíme po oné cestě, kterou „si upletli“ právě Jiří Suchý s Jiřím Šlitrem, tedy po

SU 6167-2

cestě hudby, humoru a poezie. Mám pocit, že i kdybych nezakotvila v Divadle Semafor, podvědomě bych hledala podobnou cestu. Je mi nejbližší.

Jiří Šlitr vystupoval v roli „plachého komika“; snažil se Jiří Suchý i vás zformovat do podobné role?

Jistá podobnost tu byla. Moje mládí a moje naivita nejspíš probudily obrázek naivní, věrné bytosti, která miluje pana Jonáše, tedy toho nesmrtelného kabaretiéra, obdivuje ho a s nesmírnou láskou mu vaří knedlíky s vajíčky. Tak vznikla slečna Žofie Melicharová – v 80. letech minulého století se narodil ženský klaun. Ovšem nejenom Žofie Melicharová se tehdy zrodila. Různých odstínů a barev je za oněch dvaačtyřicet let mnoho a mnoho. Tahle spolupráce vytvořila mnoho kamínků do bohaté mozaiky, za kterou jsem Jiřímu Suchému vděčná.

K novému supraphonskému kompletu: léta sedmdesátá a osmdesátá jsou, co se týče politické situace a společenské atmosféry u nás, léty neradostnými; co znamenala pro vás?

Pro mě ta léta představovala začátek semaforské cesty, vlastně vůbec začátek umělecké cesty. Po vítězství v celostátní soutěži Talent 70, kde jsem začínala jako šansoniérka a Karel Vlach mi zavěsil na krk Zlatý dudlík a pasoval mě na mimino v šoubyznysu, jsem se začala houpat na různých hitparádách. Šéf Tanečního orchestru Československého rozhlasu Josef Vobruba mě oslovil ke spolupráci a nabídl mi spoustu písniček. Líbily se, a tak jsem v těch hitparádách přeskakovala i renomované zpěváky. Pořád jsem v sobě ale měla sen věnovat se divadlu, konkrétně hudebnímu. Tenhle sen mi splnilo Divadlo Semafor. A tohle všechno se stalo v letech sedmdesátých a posléze osmdesátých, kdy už jsme s Jiřím Suchým kráčeli semaforskou cestou jako dvojice.

Jako dvojice jste ovšem s Jiřím Suchým nevystupovali hned po vašem nástupu do Semaforu, to přišlo až za pár let…

Je to tak, poprvé jsme jako dvojice vystoupili ve hře Smutek bláznivých panen v roce 1977. Šlo o zajímavé, surrealistické představení, které režíroval Evald Schorm, kterého mimochodem dodnes miluji a velmi si ho vážím, přestože už není mezi námi. Tím se dostávám k další důležité věci: Semafor mi umožnil setkání se spoustou zajímavých, význačných osobností, na které se nezapomíná. Například s Janem Werichem. On to byl, kdo Jiřímu Suchému navrhl, abychom spolu v Hudebním divadle v Karlíně hráli hlavní dvojici klaunů Pracha a Popela (těch, které původně hrávali Voskovec s Werichem) ve hře Golem. Bylo to v roce 1978. Dirigoval Karel Vlach, jeden z duchovních otců mojí umělecké kariéry. A to pořád byla sedmdesátá a osmdesátá léta! Takže ještě k vaší předešlé otázce: pro mě to byly roky plné naděje, očekávání, práce, pocitů a setkávání s nezapomenutelnými lidmi. I když jsem se, bohužel, samozřejmě setkávala i s takovými, na které je lépe zapomenout.

JAN SPÁLENÝ SEDMDESÁT!

SU 6078-2

Jan Spálený – nepřehlédnutelná postava na poli české populární muziky, skladatel, instrumentalista a zpěvák – slaví sedmdesátiny. „Kdyby mi to pořád někdo nepřipomínal, ani bych o tom nevěděl,“ říká k tomu. Má pravdu – je stále v jednom kole, skládá, koncertuje a povídá si s lidmi. Supraphon nicméně vydává ke Spáleného narozeninám komplet se zásadními nahrávkami jeho kariéry.

Alba i jednotlivé nahrávky na komplet jste si vybíral sám…

Motto bilančního kompletu bylo dáno: mělo jít v první řadě o zpívanou poezii, tu jsem doplnil záležitostmi, které se k ní hodí. Komplet tedy obsahuje nezvalovská alba Edison a Signál času, a dále desky Já se tě nevzdám a Asi v tom bude nějakej háček (díky této desce si nás lidi všimli a etablovali jsme se na hudební scéně). Doplněno to je některými věcmi z alb Havran, … ještě si vrznout, Zahrada v dešti a Vytopená dáma. V zásadě jde o vzpomínku.

K poezii jste měl vždycky blízko.

Edison a Signál času – to je zhudebněná Nezvalova poezie. I u Poeova Havrana jsem použil Nezvalovo přebásnění. Na albu …ještě si vrznout je Zábranovo přebásnění Ogdenovy Balady o katovi. A na albu Zahrada v dešti je i báseň Jiřího Stránského Píseň o tvé ruce. Tahle báseň mě oslovila z několika důvodů. Jednak je dobrá, jednak pochází ze sbírky, kterou pan Stránský napsal v komunistickém lágru, kde seděl s mým tátou. To se mě silně dotýká.

Říkal jste, že nový komplet je hlavně vzpomínka; jistě i na kolegy – muzikanty, textaře, režiséry, zvukové mistry…

V první řadě jde o vzpomínku na ně. Vždycky jsem se snažil si partnery vybírat a často se mi to i dařilo. Komplet zaznamenává práci mnoha lidí, kteří prošli mým životem a kterých si vážím, přitom někteří z nich už nežijí. Během své umělecké dráhy jsem měl štěstí na silné partnery a slušné lidi, a to je dar. Možná je to tím, že jsem takový skřet a skřeti slušné lidi přitahují (smích). Vezměte si to, jenom namátkou – samé silné osobnosti: Michal Gera, jeden z nejzásadnějších muzikantů, které jsem potkal, taky prochází jako hráč na křídlovku celým tímhle kompletem. Richard Kroczek, Jarda Vraštil, Vláďa Bár, Eda Parma. Petr Klapka, ten dnes už neprodává koberce, ale má v Americe hudební školu. Michal Pavlíček – na našich nahrávkách chlapec, dnes je to dospělý muž a zralý hudebník. Zdeněk Sarka Dvořák, profesor hudby, kytarista, houslista, vynikající hudební režisér. Petr Kalandra, se kterým jsme hráli devět let a spali jsme spolu na manželské posteli. Pavel Vrba. Láďa Kantor. Pepík Vobruba – dirigent, výborný hudební režisér, silná osobnost populární hudby. Bratři Veselí. Celou mou produkcí procházel výtvarník Karel Haloun, většinu výtvarných prací dělal on.

V medailonku na vašich internetových stránkách píšete, že celý život provokujete; čím zrovna teď?

Teď zrovna ničím. Vnímám vytoužená vnoučata. Snažím se plnohodnotně žít, což spotřebuje veškerou moji životní energii. Myslím si, že život sám o sobě je dostatečná provokace. Koncertuji, hraji ve dvou formacích, což jsou dva různé repertoáry, a to mě zaměstnává. Písničku napíšu tehdy, když cítím tu potřebu. Nemám čas dělat hlouposti.

Foto © Michal Skramuský

PETRA JANŮ: ŽIVOT BERU TAK, JAK PŘICHÁZÍ

Supraphon vydal Petře Janů 3CD Má pouť, jenž bilancuje její rozmanitou hudební dráhu. Vedle nadčasových hitů také přináší řadu dosud nevydaných nahrávek a rarit. S Petrou si o pozoruhodném kompletu, který vychází v řadě Zlatá kolekce, povídáme ve chvíli, kdy slaví své kulaté životní jubileum.

SU 6074-2

Eduard Krečmar vám před lety napsal mimořádně krásný text k baladě, po níž je pojmenované vaše album – Má pouť. Ve světě ji proslavil jako My Way Frank Sinatra, u nás ji měl v repertoáru třeba Karel Hála, v současnosti ji zpívá Karel Gott. Jak jste se k ní ale dostala vy, a jak vznikl text, ušitý na vaši ženskou duši?

Za to může režisér František Polák, tvůrce všech těch skvělých televizních zábavných pořadů, který mě na ni jednou upozornil. Pak přinesl Eduard Krečmar text, který je tak silný, že když jsem písničku nahrávala ve studiu, tak jsem se z toho sama rozbrečela.

Zlatá kolekce přináší i některé rarity. Prozraďte, zda vás producent Jan Adam, který je vybíral, něčím překvapil?

Je to skutečně kaleidoskop všeho možného včetně duetu s Karlem Gottem. Mistr mi to jistě promine, že jsem zapomněla, že jsme spolu tu Barcarolu někdy natočili. Na desce je zachyceno i ve své době „velmi slavné trio“, které jsme vytvořili se Šípem a Uhlířem a nazpívali směs Triky a pověry.

Po jubilejních koncertech skáčete rovnou do těch vánočních. Ty pro vás ale nejsou zrovna typické.

Máte pravdu, že jsem nikdy nedělala typicky vánoční koncerty a Vánoce jsem dokonce nesnášela. Před čtyřmi, pěti lety mě ale oslovil jeden kapelník, jestli bych se o vánoční koncerty nepokusila, a tak jsme to zkusili. Ačkoli mě všechny ty koledy a Tiché noci do té doby spíš otravovaly, když jsem je začala zpívat v sále plném lidí, zjistila jsem, že to má velkou sílu.

Koncertům jste nyní dala přednost před muzikály. Máte jich za svou kariéru za sebou třináct. Už vás nebavily?

Dala jsem si od nich pauzu, ale nechci se rouhat ani ničeho odříkat. Kdyby přišla nějaká krásná role, tak bych ji přijala, ale zatím mě koncertování nabíjí. Táhnout sama dvě hodiny na pódiu je samozřejmě vyčerpávající, ale ta únava je úžasná!

A co plánujete dál, na rok 2013?

Jsem fatalista a život beru tak, jak přichází. Zjistila jsem, že se stejně nedá tak moc plánovat, takže žiju dneska. Proto jsem nikdy nebyla u kartářky. Špatné věci nepotřebuju vědět, ty stejně přijdou, a když přijdou i nějaké dobré, budu z nich mít radost. Tak proč bych měla všecko vědět dopředu?

Foto © Martin Kubica

IVA BITTOVÁ ZVON

Iva Bittová, která je jedním z mála českých umělců, jejichž kariéra přesahuje české hranice a kteří se etablovali na mezinárodní scéně, vydala na konci listopadu u vydavatelství Animal Music (ve spolupráci s vydavatelstvím Supraphon) album s názvem ZVON nahrané s Pražskou komorní filharmonií a řadou hostů. Album ZVON je rozmáchlým a zvukově bohatým projektem obsahujícím starší i novější skladby z repertoáru Ivy Bittové v úpravě pro symfonický orchestr. Obsaženy jsou skladby vzniklé za spolupráce s Vladimírem Václavkem, se skupinou Dunaj, se skupinou Čikori, s Pavlem Fajtem i ze sólových projektů, jakož i jedna novinka (píseň Větvička). Autory orchestrálních aranžmá jsou skladatel a majitel vydavatelství Animal Music Petr Ostrouchov (mimo jiné autor filmové hudby nominovaný za hudbu k filmům Želary, Občanský průkaz a Vendeta na cenu Český lev, v letech 1993–2006 člen skupiny Sto zvířat) a skladatelka a klavíristka Beata Hlavenková, které vede své vlastní trio, vydává sólové projekty (CD Joy for Joel, 2009) a účinkuje v projektech s Lenkou Dusilovou (Eternal Seekers, Baromantika).

Iva Bittová k albu Zvon říká:

„Album Zvon je pro mě jakousi satisfakcí a ohlédnutím se zpět za celou mojí hudební dráhou, od úplného počátku až k autorské tvorbě. Jsou to většinou písničky, které vznikaly jen v kombinaci housle - zpěv - kytara. Ale třeba Beata Hlavenková mi říkala, že v těch houslových partech a zpěvu slyší celý orchestr. A já jsem to měla stejné, když ty písně původně vznikaly.“

„Když je šikovný aranžér, i z jednoduchého partu může rozkrýt aranžmá celého orchestru. S Beatou Hlavenkovou jsme se moc sblížily, je velmi šikovná a jsem za ní děsně ráda. S Petrem Ostrouchovem jsme spolupracovali již na Strunách podzimu, kde jsem vystoupila s Pražskou komorní filharmonií a kde vlastně celý nápad na orchestrální předělávky vznikl.“

„Některým aranžérům se stává, že vzhledem k počtu nástrojů mívají velké oči. Beatu a Petra jsem prosila, aby nezdeformovali tu čistotu a ryzost základu, která vznikla v houslích a v hlase, aby ty písně nesklouzávaly ke kýči a neznehodnotily se. Opravdu se jim to podařilo výtečně, ctili to, hudba je barevná a má v těch aranžích spoustu překvapení.“

„Pražskou komorní filharmonii jsme vybrali proto, že většinu orchestru tvoří mladí lidé. Chtěla jsem je v té interpretaci přivést do trochu jiného místa, probudit v nich novou zkušenost a každého z nich uvolnit a otevřít.“

„Myslím, že jeden z vrcholů desky je Zelený víneček. Zpívají ho se mnou čtyři holky z Beskyd, ten samý sbor, co zpíval v Želarech. Byli jsme natáčet u nich v horách a holky svým zpěvem málem zbouraly celý dům.“

Foto © Martin Kubica

ANI 032-2
Foto © Salim Issa

Foto © archiv

CITRON PO ŠESTADVACETI LETECH ZNOVU VYDAL LEGENDÁRNÍ ALBUM PLNI ENERGIE!

Ostravská hardrocková legenda Citron vydala znovu po šestadvaceti letech svou zásadní desku Plni energie. Původní album vyšlo v červnu roku 1986 a prodalo se jej na 600 tisíc kusů. „Deska Plni energie vznikla už v roce 1985 v pražském Mozarteu, ale díky cenzuře nemohla vyjít. Asi rok ležela u ledu a nechtěli ji pustit. Byly s tím velké problémy, protože nám hodně zazlívali, že na našich koncertech neseděli lidé na židlích jako v divadle," vzpomíná kapelník Citronu Radim Pařízek. CD vyšlo s vylepšeným remasterovaným zvukem a bonusovou písničkou Půlnoční město, která se na tehdejší vinylovou gramofonovou desku nevešla. Album Plni energie patří mezi nejkrásnější vzpomínky rockerů na druhou polovinu osmdesátých let.

CITRON3-2

PETR REZEK 70

Petr Rezek se prosadil nejprve jako kytarista v pražských beatových a tanečních kapelách. V roce 1976 dostal osudovou nabídku od kapelníka Karla Vágnera. V jeho orchestru se prosadil vedle tehdy již velmi populární Hany Zagorové. Ještě si pamatujeme hity jako Prší krásně, Kino Gloria, Jsi, Duhová víla, Ta pusa je tvá. Za pět let spolupráce s Vágnerovou formací se „ve vlaku české popmusic" – jak Petr Rezek říká – „rychle posouval až do prvního vagónu." V roce 1981 nastoupili do orchestru Karla Vágnera Petr Kotvald a Stanislav Hložek. Petr Rezek si mezi tančícím a zpívajícím duem Kotvald-Hložek začal připadat trochu nepatřičně. Dohodl se s Karlem Vágnerem, odešel od něj a postavil si vlastní kapelu Centrum. Osm let vydržel na sólové dráze. Jeho sláva začala postupně pohasínat. V srpnu roku 1989 své Centrum rozpustil a začal se věnovat moderátorské práci v rádiu a hudební produkci ve vlastním studiu. Po roce 2000 se opět vrátil na koncertní pódia jako host Hany Zagorové.

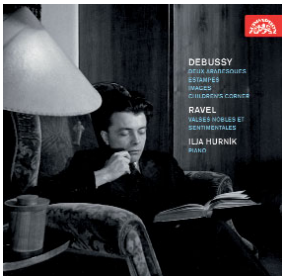

SU 5782-2

ILJA HURNÍK 90

Hudební skladatel, klavírista, významný hudební pedagog, dramatik a spisovatel Ilja Hurník oslavil koncem listopadu devadesátiny. Supraphon vydal v remastrované verzi vysoce ceněné nahrávky, které zachytili jeho klavírní podání skladeb Debussyho a Ravela.

Ilja Hurník oslavil své devadesátiny v neuvěřitelné síle a činorodosti. Dráhu klavíristy před časem ukončil, role skladatele a spisovatele tím jen získaly více prostoru. Jeho klavírní studium provázely osobnosti V. Kurze, I. Štěpánové-Kurzové a V. Nováka. Koncertoval často v zahraničí (mj. také čtyřručně s Pavlem Štěpánem) a zaujal především interpretací Debussyho a Janáčka. Janáčkovi vrátil strohost a úsečnost vyplývající z lašského dialektu, Debussyho očistil od „impresionistické mlhy" a pastózních nánosů barev a zaměřil pozornost posluchače na jemnou kresbu a strukturu skladeb. Při poslechu předkládaných nahrávek se nechce věřit, že vznikly před půl stoletím. Hurníkovo životní jubileum je neopominutelnou příležitostí k jejich připomenutí; nejen pamětníci jistě přivítají jejich první vydání na CD, v pečlivě remastrované verzi.

SU 4119-2

ŠKWOR NATVRDO

Škwor mají na kontě loni vydanou desku „Drsnej kraj" a nyní se hlásí s novým živákem „Natvrdo Live". Jedná se o první oficiální plnohodnotné DVD skupiny s přidaným bonusovým CD. Název odkazuje na speciální dokument „Rok v Drsným kraji", kterým kapela mapuje letošní festivalovou sezónu. Tento hodinový klenot servírují fanouškům bez příkras a jakékoliv cenzury. Dokumentární snímek dostala na starost dvojice mladých filmařů Ondřej Kurčík a Pavel Brychta, kterým se podařilo zaznamenat zcela autenticky dění kolem kapely v zákulisí koncertů, na cestách a těsně před vstupem na pódium. Řadu zábavných momentů střídá pohled na stresové situace v „backstage", nudu při nekonečném cestování a čekání, stejně tak emoce a euforii po úspěšných vystoupeních. Samotný záznam hodinového koncertu prezentuje skupinu ve skvělé formě před deseti tisíci nadšenými fanoušky.

SU 7122-2

Kmotrem nového alba skupiny Škvor byl komik Lukáš Pavlásek
Foto © Martin Kubica

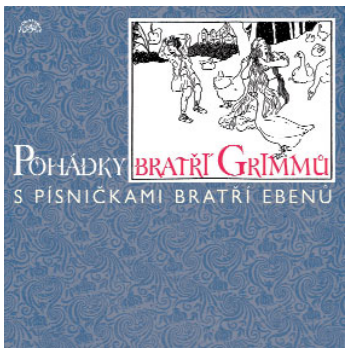
MAREK EBEN 55

Pětapadesátiny oslaví 18. prosince 2012 populární český herec, moderátor a písničkář Marek Eben. Spolu se svými dvěma bratry Davidem a Kryštofem vystupuje ve folkovém uskupení Bratři Ebenové. Je považován za jednoho z nejlepších českých moderátorů, opakovaně se umísťuje na předních místech v diváckých anketách. Vysoce ceněn je zejména jeho jemný a inteligentní humor. Se Supraphonem spolupracoval na řadě nahrávek o Krtečkovi, za které získal několik Platinových desek Supraphonu. Úspěšná byla i audiokniha pohádek bratří Grimmů, doplněna písničkami skupiny Bratří Ebenů.

Foto © Martin Kubica

SU 5480-2

SU 5739-2

JANA SEMERÁDOVÁ: V BAROKNÍ PRAZE BYL VKUS NĚCO NAPROSTO PŘIROZENÉHO!

Foto © Petra Hajská

U příležitosti vydání alba Musici da camera, které nahrál soubor Collegium Marianum, si povídáme s jeho uměleckou vedoucí a dramaturgyní Janou Semerádovou…

Na novém titulu Musici da camera z edice „Hudba Prahy 18. století" jste nahrála party pro příčnou flétnu a zároveň vedla soubor Collegium Marianum. Co to pro vás znamenalo?

Zkoušky i natáčení se nesly ve skvělé atmosféře. V případě skladeb psaných pro komorní seskupení je nejdůležitější, aby se potkali muzikanti, kteří se znají a cítí hudbu stejně. Jádro souboru Collegium Marianum je toho příkladem. Lenka Torgersen, Vojtěch Semerád, Hana Fleková, Jan Krejča a Sebastian Knebel, jsou na sebe už tak zvyklí, že někdy není třeba slov k vyjádření interpretačního záměru, hudební dialog funguje jako nejlepší a nejrychlejší dorozumívací prostředek. Toto tvůrčí prostředí mi dává mnoho svobody a inspirace, jak při hře mých partů, tak při vedení souboru.

S noblesou a spontánní muzikalitou souboru Collegium Marianum se na nahrávce pojí pulsující temperament přizvaného fenomenálního fagotisty Sergia Azzoliniho. Jaká byla spolupráce s tímto významným italským muzikantem?

Se Sergiem spolupracujeme již několik let, a musím přiznat, že je to vždy nesmírně obohacující. Zároveň to vyžaduje velkou připravenost a vysokou úroveň hráčů. Pracuje se tvrdě, dlouho, někdy do noci, ale tato detailní práce je pak znát. Se Sergiem se nenudíme a odkrývání nově objevených hudebních skvostů barokní Prahy s ním dostává nový rozměr a propojuje nás s Itálií, tak jako v době Morzinovy kapely.

Na albu je také skladba Antonia Vivaldiho. Jaký je váš vztah k tomuto, asi u široké veřejnosti nejoblíbenějšímu, skladateli barokní hudby?

Italská kultura a zvláště benátští skladatelé byli velkým vzorem českým hudebníkům a inspirací pro hudbymilovnou šlechtu jako byl hrabě Morzin. Antonia Vivaldiho najal dokonce jako svého dvorního skladatele „in Italia" a nechal si od něj posílat koncerty (známé Čtvero ročních dob dedikoval Vivaldi právě Morzinovi). Vivaldiho pojil s Prahou též operní impresário Antonio Denzi, který zde provedl několik jeho oper. Na nahrávce uslyšíme půvabné trio s loutnou napsané pro hraběte Vrtbu, který patřil mezi zručné loutnisty. Trio je napsané na českém papíru. A kdyby domněnky o Vivaldiho údajné návštěvě Prahy na sklonku 30. let 18. století byly nepotvrzené, jeho hudba nám stejně jako tehdy bude ladit s pražskými domy a paláci, skoro jako kdyby byla napsaná v jejich zdech.

Album Musici da camera představuje esprit a noblesu hudby, jež rozeznívala pražské barokní paláce. Myslíte, že tehdejší posluchači měli dobrý vkus?

Rozhlédněme se kolem sebe. V historickém centru Prahy, pokud tedy zrovna nenarazíte na špatně obnovenou památku, nás obklopuje samá krása a důmyslná architektura se snoubí s půvabem nahodile seskupených domů. Přesně jako „sfumatura" v obrazech, které vytváří v našem vnímání Vivaldiho, ale též Jiránkova, Postelova a Reichenauerova hudba. Dnes jim můžeme jen závidět, že vkus byl něco naprosto přirozeného. Ale z reakcí posluchačů, kteří chodí na naše koncerty nebo si pouští naše nahrávky, lze usoudit, že i přes stovky let dělících nás od hudby znějící barokní Prahou jsme si „dobrý" vkus vzít nenechali.

SU 4112-2